

FOTO: ULRIKA G OTTVALL

Ett rent rutinuppdrag blev en enastående musikupplevelse. Här kurtiserar Niklas Andersson Carolina Sandgren.

Varm och glädjefylld elegans

IBLAND går man till en föreställning utan större förväntningar än att man ska få en trevlig stund och lite förströelse. Men då kan det plötsligt hända, precis som i en viss reklamfilm för en känd lotteriverksamhet.

Kvällen blir inte bara ett behagligt tidsfördriv utan alldeles, alldeles underbar.

Eleganza

► Röda salongen
Lördag den 15 september
Niklas Andersson, Carolina Sandgren & John Kluge

Så var det med föreställningen Eleganza i lördags kväll i röda salongen. Ett rent rutinuppdrag blev en enastående musikupplevelse.

Det tar inte Carolina Sandgren, från Göteborgsoperan, mer än två sekunder att fänga publiken, värma upp salongen minst fem grader och sätta tonen för kvällen, när hon som en glittrande våg sveper in i en turkos klänning.

Uttrycksfull, spotsk och glad sjunger hon Musettas vals ur La Bohème. Jag sätter mig kapprak i stolen och känner, Wow! Men det kommer mer. John Kluge, även

han från Göteborgsoperan, spexar till det på göteborgska och säger att han ska sjunga en "Grann Ada".

Och det gör han. Det underliga är att jag ser en stor och bredaxlad göteborgare, men jag hör en eldig spanjor som med hjärta och humor framför sin sång.

Precis som Carolina ser han ut att ha roligt och det smittar, så när han avslutar i ett härligt, överdrivet "Ole", skrattar publiken glatt.

Glad och nöjd anar jag inte att jag, ain't seen nothing yet, för nu kommer han, Niklas Andersson, kvällens sammanhållande länk, Bjärnums Musikteaterskolas stolthet och rosad musikalartist. Avslappnad, säker och varmhjärtad sköter han mellansnack och sångarinsatser med samma bravur. Med ett härligt sväng, glittrande ögon och sammetsröst drar han igång med Ain't misbehavin.

När sedan han och Carolina modigt kastar mikrofonerna och sjunger en duett ur Chess spinner jag som en katt och min stolsgranne gråter av rörelse, för nu är det innerligt och rent magiskt. Och så där fortsätter det, med idel

örhängen från både opera- och musikalvärlden.

De tre virtuoserna vågar och vinner vad de än gör, Carolina dansar med publiken, bland publiken. John Kluge gör My way framför mina fötter och jag ryser. Niklas glömmet texten och säger bara med ett skratt till den följsamma och skickliga pianisten Bernard Matracki, "Nej, Bernard, nu sjunger jag ju helt fel text", och vi bara älskar honom ännu mer för den fadäsen, för han gör ju allt annat till en skön konst.

Hur många gånger har man till exempel inte hört ABBAs, The Winner takes it all? Intill leda, men Niklas ger den nytt liv, nytt innehåll och jag tror på exakt vartenda ord han sjunger. Den mannen kan nog sjunga telefonkatalogen så att folk gråter.

Naturligtvis blir det extranummer efter stående ovationer. Och nu får de, i Gershwins Summer-time, till en magnifik mix av musikal, jazz och opera, där alla tre får glänsa på sina respektive områden, en värdig avslutning på en alltigenom oförglömlig kväll.

Sophie Lossing

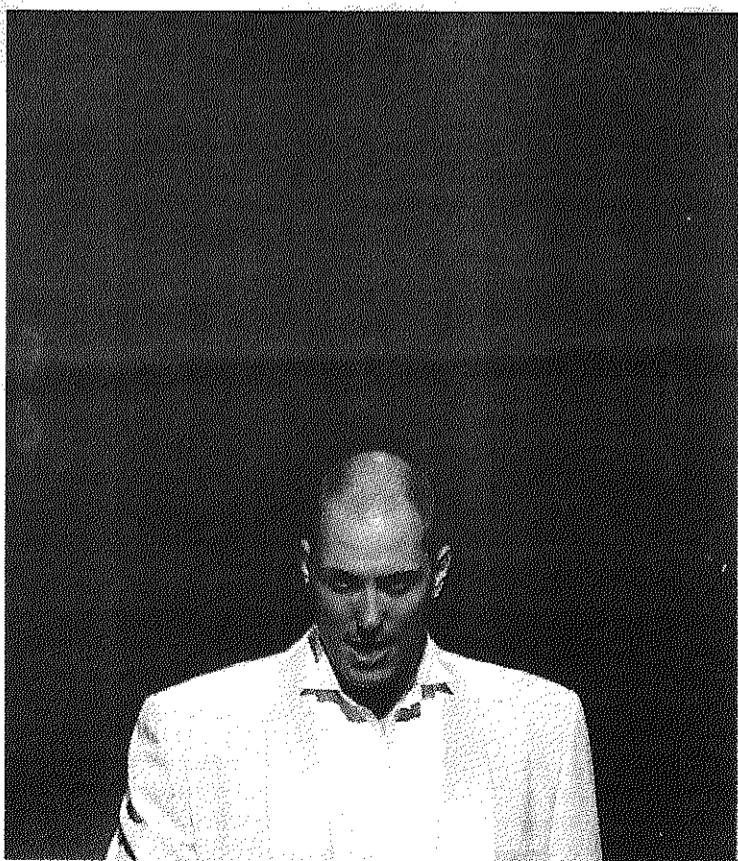

FOTO: ULRIKA G OTTVALL

John Kluge visade inte bara prov på skönsång utan också på riktig Göteborgshumor.